

Arrest

nr. 305 230 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2024 met referentienummer 114892.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 maart 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 10 augustus 2020 en 18 september 2020.

1.2. Op 18 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoekster bij arrest nr. 261 577 van 4 oktober 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 8 maart 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 24 mei 2022 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 276 852 van 1 september 2022 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 24 mei 2022.

1.7. Verzoekster dient op 27 oktober 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het CGVS gehoord op 11 september 2023.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 24 november 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U diende op 8 maart 2019 uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in 1357 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 1978/1979 volgens de Gregoriaanse kalender) met M. A. trouwde die in 1361 (1982/1983) stierf in een ongeval. U heeft twee kinderen met hem, een dochter M. en een zoon M.. U hertrouwde op (...) farvardin 1365 (x.x. april 1986) met M. H. Y.. Sinds 1386 (2007/2008) wonen jullie niet meer samen, en ondanks dat jullie laatste contact dateert van 1393 (2014/2015), zijn jullie nog niet officieel gescheiden. Samen hebben jullie twee dochters, M. en M.. M. woont in Teheran en M. woont in Brussel. Zij zijn beiden moslims. Zelf was u nooit fanatieke moslim – de keuze werd u immers opgelegd door uw ouders – en u bad nooit. U had altijd al interesse in de figuur van Jezus Christus. U interesseerde zich voor hem als profeet, niet als (zoon van) God. U zat nog op de middelbare school toen u les kreeg over de verschillende profeten. Jezus stond toen symbool voor vrede en vriendschap. U las Jezus' levensverhaal, zag films over zijn leven en u sprak wel eens over hem met vriendinnen. Na de dood van uw man in 1361 (1982/1983) probeerde zijn familie M. en M. van u af te pakken. U voelde zich erg slecht en in een droom sprak een man met een wit kleed met onderaan verschillende kruisen en lange haren tot u. Hij legde zijn hand op uw hoofd en zei u dat alles goed zou komen. Dankzij het kruis wist u dat het Jezus was. Dit was de eerste keer dat u Jezus om hulp vroeg en tot hem bad. Rond 1379 (2001/2002) las u een boekbespreking over verschillende religies en u sprak met vrienden en vriendinnen over de verschillen tussen Jezus en Mohammed. U vertelde aan uw vriendinnen dat u van Jezus hield en u kreeg zelfs opnieuw een droom waarin u werd gedoopt. Tijdens de opstanden in 1388 (2009/2010) in het kader van de groene revolutie bad u ook tot Jezus om uw zoon te redden, omdat hij als demonstrant werd opgepakt. U deed destijds ook mee aan een demonstratie, maar u werd hiervoor niet opgepakt. Uw zoon werd uiteindelijk vrijgelaten. In 1394 (2015/2016) kwam u samen met uw dochter M. naar België om uw andere dochter M. te bezoeken. Net voor uw reis werd een tumor in uw borst vastgesteld. U besloot om uw reis niet af te breken en het slechte nieuws te laten bezinken. De dokter waarschuwde u dat u bij terugkeer naar Iran geopereerd moest worden. In België ging u voor de eerste keer een kerk binnen. Toen u een kerk in Jette betrad begon u te huilen. U begon te bidden en Jezus te bedanken dat u in uw leven de kans kreeg om naar een kerk te gaan. U bedankte hem voor het ontvangen van een Schengenvisum dat u de kans gaf uw dochter te bezoeken in België. Tijdens uw reis naar België bracht u veel tijd door in kerken: u vond ze mooi en fotografeerde ze. Bij terugkeer naar Iran ging u opnieuw naar het ziekenhuis voor uw tumor in uw borst maar van de tumor schoot niets meer over. U zag het als een mirakel. In Teheran werkte u als bejaardenverzorgster bij een oude dame bij wie u uw collega A. leerde kennen. Rond tir/mordat 1397 (juni/juli/ augustus 2018) kwam A. bij u op bezoek. Ze vertelde u toen dat ze al drie à vier maanden christen geworden was. Samen spraken jullie veel over religie en ze vroeg u mee naar een huiskerk. U ging akkoord en uw vriendin A. stelde u voor aan N., de organisator van de huiskerk. U ging met haar in tir 1397 (juni/juli 2018) voor het eerst mee naar de huiskerk in Manzariyeh (Karaj). In totaal ging u acht à negen keer naar een huiskerkviering. De huiskerkbijeenkomsten vonden plaats in Karaj bij Susan of bij Azar in Teheran. De vrijdag voor uw vertrek naar België ging u voor de laatste keer naar de huiskerk. Op zondag 3 februari 2019 reisde u met uw oudste dochter M. naar België om uw dochter M. te bezoeken. Voor uw vertrek ging uw gsm stuk en besloot u het nummer van M. aan enkele huiskerkleden, nl. aan N., A. en S., te geven, voor het geval ze u nodig zouden hebben. Toen u ongeveer een week in België was, kreeg M. in België telefoon van uw jongste dochter M. die haar vertelde dat uw zoon M. op 21 bahman 1397 (10 februari 2019) in jullie woning bezoek had gekregen van agenten in burger die naar u en uw dochter M. kwamen vragen, dat ze hem hierbij mishandeld en geduwd hadden, dat uw kamer doorzocht werd en dat de agenten enkele persoonlijke spullen in verband met het christendom van u in beslag genomen hadden. U vernam dit nieuws de dag nadien en door het voorval zakte uw bloeddruk en moest u in België naar het ziekenhuis gevoerd worden. U begreep meteen wat er aan de hand was. Intussen contacteerde u niemand van uw huiskerkvriendinnen om hen te waarschuwen dat de agenten waren binnengevallen in uw woning: u vreesde immers dat de telefoon

afgeluisterd zou worden. Op 23 of 24 bahman 1397 (12 of 13 februari 2019) kreeg M. telefoon van de dochter van één van de huiskerkleden – zij wou haar naam niet geven en vroeg om het nummer te wissen – om te zeggen dat iedereen van de huiskerk werd opgepakt en u best niet meer kon terugkeren naar Iran. U wilde terugbellen maar uw dochters hielden u tegen. De dag voordat u moest terugvliegen naar Iran kwam er familie op bezoek bij uw dochter M. om afscheid te nemen van u en uw dochter M.. Uw familie had geen weet van uw problemen maar op die dag werden ze toch op de hoogte gesteld. Eén van de aanwezigen was M., een nicht van uw schoonzoon. Ze stelde u voor om u mee te nemen naar een kerk vol Iraniërs in Kuurne. U besloot in België te blijven en uw dochter M. keerde terug naar Iran. Haar spullen werden doorzocht op de luchthaven en ze werd ondervraagd: de autoriteiten wilden immers weten waar u was. Uw zoon M. had schrik dat de agenten nogmaals zouden binnenvallen en hij trok in bij M.. Ondertussen huren M. en M. samen een woning en hebben ze er geen idee van of de agenten nog zijn langs geweest in uw woning. Op 16 februari 2019 ging u voor het eerst naar de kerk in Kuurne waar op 5 esfand 1397 (24 februari 2019) voor u het verlossingsgebed werd uitgesproken. U voelde zich nu echt bekeerd. Op 6 juli 2019 werd u gedoopt. U ging naar de kerk van Kuurne tot de coronacrisis begon in maart 2020. Daarna ging u drie à vier keer naar een Iraanse kerk in Brussel. U voelde echter geen connectie met de kerk in Brussel en besloot om niet meer te gaan. De kerk in Kuurne houdt de vieringen wel online, maar die volgde u niet: u zat lange tijd zonder gsm en technologie was niet uw ding. U las wel iedere avond de Bijbel en in het opvangcentrum kwam u samen met enkele gelovigen om te praten over het christendom. U verklaarde ten gevolge van uw bekering niet meer naar Iran terug te kunnen keren. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw eerste verzoek op 18 januari 2021 een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan uw beweerde problemen ten gevolge van deze bekering geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België naar een kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar een kerk was gegaan. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze weigeringsbeslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 8 maart 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat uw problemen in Iran ten gevolge van uw bekering tot het christendom en uw vrees hiervoor bij terugkeer nog altijd geldig zijn. Voorts verklaarde u dat u, zeven à acht jaar nadat u (onofficieel) scheidde van M. H. Y., die intussen drie keer via een sigheh (tijdelijk huwelijk) hertrouwde, een nieuwe man, genaamd A., leerde kennen. Jullie zagen elkaar in Iran twee à drie keer per week. De dag dat u Iran verliet ging A. met u mee naar de luchthaven waarbij iemand – u heeft geen idee wie – stiekem foto's van jullie trok. Dit kwam u te weten omdat u ongeveer vijf à zes maanden voor uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 april 2022 aan uw dochter vroeg hoe het kwam dat u uw zoon M. niet meer hoorde. Ze antwoordde u dat M. uw relatie met A. via uw ex M. H. had vernomen en hij daarom uw oproepen niet meer beantwoordde. Hierna contacteerde u A. die u vertelde dat hij door uw ex gecontacteerd werd. Hij had hem de foto's vanop de luchthaven laten zien en hem kwaad gezegd dat, indien u terug zou keren naar Iran, hij wist wat hij met u zou doen. A. had u dit pas toen verteld omdat hij u niet ongerust wou maken. U vreest bij terugkeer naar Iran gestenigd te worden omdat u niet officieel scheidde van M. H.. U vreest ook voor de reputatie van de schoonfamilie van uw dochters. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 25 mei 2022 niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen of feiten had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U had immers nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren en u had evenmin aannemelijk gemaakt dat u door uw beweerde relatie met A. bij terugkeer naar Iran ook maar enige vrees zou moeten koesteren. Tot slot werd wat uw politieke activiteiten in België betreft opgemerkt dat gelet op uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) bij politieke activiteiten in België bezwaarlijk kon aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uw beroep hiertegen werd op 1 september 2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 27 oktober 2022 diende u uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming in. U bent nog steeds bekeerd tot het christendom en u bent leider van de vrouwenorganisatie van uw kerk. Vanaf 2021 of vanaf 2022, n.a.v. de dood van Mahsa Amini, begon u deel te nemen aan verschillende betogingen tegen het Iraanse regime. U heeft geen politieke ambities maar wil uw steun betuigen aan het Iraanse volk. Ook uw dochter M. ging in Teheran betogen n.a.v. de dood van Mahsa Amini. Toen u haar een tijdje niet hoorde, was u ongerust en vroeg u aan uw zus om zich te informeren. Na ongeveer een week kwam u te weten dat zij werd opgesloten in de gevangenis. Nadat haar schoonvader de akte van zijn huis en 500 miljoen rial als borg gaf, kon M. vrijkomen. Uw dochter werd slecht behandeld in de gevangenis en werd geslagen.. Bij terugkeer naar Iran vreest u opgepakt te worden, hetgeen nadelig kan zijn voor uw kinderen die reeds problemen kenden. Tot slot vreest u dat u zal worden opgehangen.

Ter staving van uw huidige, derde verzoek legde u de volgende documenten neer: twee documenten in verband met de borgstelling die betaald werd voor uw dochter en een bijhorende vertaling; vier aanbevelingsbrieven (d.d. 3 augustus 2020, d.d. 14 februari 2023, d.d. 31 maart 2023 en 10 september 2023) in verband met uw geloofsactiviteiten; foto's van de diverse betogingen waaraan u deelnam; informatie die u ontving van vrienden in verband met het feit dat de regering R.(..) verklaarde dat mensen die deelnemen aan betogingen bestraft zullen worden als ze terugkeren naar Iran en een brief van uw advocaat d.d. 21 februari 2023 met algemene verwijzingen naar krantenartikelen betreffende de situatie in Iran en een verwijzing naar uw asielmotieven. Op 20 september 2023 stuurde u een e-mail door waarin u dezelfde documenten neerlegt i.v.m. de borgstelling van uw dochter, een kaart van de universiteit van Teheran van de schoonvader van uw dochter M., M., alsook een rijbewijs van hem.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat uw geheugen niet super is (CGVS 3e VIB, p. 6), maar staafde dit met geen enkel attest. U bevestigde nochtans zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen waren die uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ 3e VIB, vraag 1) en uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek afsloot met een weigeringsbeslissing. Er kon aan uw beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, geloof worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België de kerk ging. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 4 oktober 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bracht u geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd bleef. Wat betreft de bijkomende motieven in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming werd het volgende vastgesteld. U maakte niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Iran door uw beweerde relatie met A. een vrees zou moeten koesteren en uit uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kon bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij een terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Op 1 september 2022 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hiertegen niet in beroep. Wat betreft uw voorgaande procedures resten u bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige derde verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan.

Aangaande uw verklaring waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name dat u religieuze vervolging vreest bij terugkeer naar Iran (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17-18; CGVS 3e VIB, p. 4), kan opgemerkt worden dat u bij uw derde asielverzoek geen nieuwe elementen aangebracht heeft waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. U verklaarde weliswaar dat u de leiding heeft over de vrouwenorganisatie in de kerk, echter uit de door u neergelegde documenten blijkt slechts dat u een trouwe deelnemer bent en wordt er nergens melding gemaakt van een belangrijke verantwoordelijkheid. Zelfs indien u intussen een leidinggevende positie binnen de kerk zou bekleden, dient gelet op de eerdere weigeringsbeslissingen die integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd -, opgemerkt te worden dat het doet vermoeden dat u zich louter uit opportunistische overwegingen binnen de kerk engageert. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw geloofsactiviteiten (CGVS 3e VIB, p. 15).

Betreffende uw politieke activiteiten en uw deelname aan betogingen in België (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17 en 19; CGVS 3e VIB, p. 6) – die u staafde met verschillende foto's waarop u onder andere te zien bent aan de Iraanse ambassade en waarop u te zien bent met monarchistische vlaggen – , blijkt allesbehalve dat u bij terugkeer vervolging of ernstige schade zou riskeren. Vooreerst kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u tijdens uw deelname aan betogingen een bijzonder profiel zou gehad hebben. U bent immers niet verbonden aan een politieke partij, noch bent u van plan om zich aan te melden in de toekomst (CGVS 3e VIB, p. 7-8). Hoewel u op de foto's zeer vaak te zien bent met een monarchistische vlag, koestert u geen ambitie om u aan te sluiten bij een monarchistische partij. De loutere verklaring dat een monarchie meer vrijheid zal geven dan het huidige regime (CGVS 3e VIB, p. 8), wijst niet geenszins op een diepgaande politieke betrokkenheid. Bovendien wekt de vaststelling dat u pas, nadat uw beroep in september 2022 verworpen werd, na uw laatste asielaanvraag begon deel te nemen aan betogingen (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17), de indruk dat uw politieke activiteiten enkel startte om uw derde verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten. Uw latere verklaringen waarin u stelde dat u al veel langer deelnam – misschien 2020 of 2021- (CGVS 3e VIB, p. 6), is, gezien de vaststelling dat u de foto's van uw deelname aan betogingen totaal niet kon situeren (CGVS 3e VIB, p. 7), weinig aannemelijk. Voorts dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw deelname aan betogingen geen belangrijke of organisatorische rol opnam. U verklaarde dat u niet de stem heeft om te spreken of slogans te roepen. Uw rol op de betogingen is louter die van een doorsnee betoger die een vlag of een plakkaat vasthoudt (CGVS 3e VIB, p. 8). Betreffende het interview waarover u sprak met Manoto tv, dient opgemerkt te worden dat u zelf uw mening niet uitsprak in beeld. U stelde louter dat u de persoon naast u bevestigde en u bent allesbehalve zeker of dit wel werd uitgezonden. Hoewel u gevraagd werd om de video neer te leggen indien u effectief in beeld kwam (CGVS 3e VIB, p. 8), moet het Commissariaat-generaal vaststellen deze tot op heden nog niet ontvangen te hebben. Uit niets blijkt dan ook dat u in het oog gelopen zou zijn. Gelet op het voorgaande, kan bezwaarlijk blijken dat u een prominente oppositierol zou hebben: uw politiek profiel is zeer beperkt en u bent nauwelijks betrokken met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevinding over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België en uw beperkte rol op de enige betoging waaraan u deelgenomen heeft kan bezwaarlijk aangenomen worden dat, zelfs al zou u in beeld gekomen zijn en zou de video op het internet of in de media zijn verschenen, u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. U bevestigde zelf nog dat u niet wist of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan betogingen (CGVS 3e VIB, p. 8).

Wat betreft uw verklaring dat R.(..) verklaarde dat terugkerende Iraniërs die deelnemen aan betogingen hard zullen worden aangepakt (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 19; CGVS 3e VIB, p. 5) en waarvan u ter staving een post op sociale media neerlegde alsook de links die uw advocaat in zijn brief neerlegde over de algemene situatie in Iran, dient er op gewezen te worden dat dit niets afdoet aan de voorgaande vaststellingen en aan de geactualiseerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Voorts toonde u noch de deelname van uw dochter M. aan de betogingen n.a.v. de dood van Mahsa Amini noch de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend aan (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 19 en 22; CGVS, p. 8-9). U had een beperkte kennis over haar activiteiten en haar problemen in Iran. U wist niet precies aan welke betogingen ze in Iran deelnam, hoe lang ze al betoogde alvorens ze werd opgepakt, door welke instantie zij werd opgepakt, met hoeveel anderen zij werd opgepakt, hoe de arrestatie verliep en of uw dochter alvorens zij naar de gevangenis werd gebracht, eerst nog naar een andere instantie werd gebracht. U had verder zo goed als geen informatie over haar tijd in de gevangenis. Zo wist u niet zeker hoe lang uw dochter werd vastgehouden en hoewel ze werd geslagen en wist u niet of ze hiervoor naar het ziekenhuis

ging. Wanneer u haar vroeg of zij werd geïntimideerd tijdens haar gevangenisstraf hield uw dochter de boot af. Ook bewijzen vragen van wat haar overkwam bleek moeilijk (CGVS 3e VIB, p. 9-12 en p. 14-15). Nochtans bleek uit uw verklaringen dat u een goede band had met uw dochter en dat u haar één à twee keer per week hoort (CGVS 3e VIB, p. 3-4). Via haar schoonmoeder vernam u ook dat uw dochter naar een therapeut ging, maar bij wie ze ging of wanneer dat was, wist u niet (CGVS 3e VIB, p. 11). U slaagde er tot op heden echter niet in de gevraagde bewijzen van de therapeut neer te leggen. Voorts had u slechts oppervlakkige informatie over hoe de vrijlating van uw dochter werd geregeld. U beperkte zich tot het geven van algemene informatie over het regelen van een vrijlating die u baseerde op de situatie van uw zoon in 1388 (2009/2010), maar hoe het concreet bij uw dochter verliep wist u niet (CGVS 3e VIB, p. 12-13). Vervolgens bezat u slechts gebrekkige informatie over de twee borgdocumenten op naam van M. H., de schoonvader van uw dochter. U wist niet hoe M. de borg kon regelen omdat het niet over u gaat en u niet in Iran bent heeft u geen idee hoe dit in zijn werk gaat. Echter, aangezien u twee documenten neerlegt over de borg van uw dochter op naam van M. kan toch verwacht worden dat u weet hoe deze borg precies werd aangevraagd. Dat u hier geen vragen over stelde aan uw dochter omdat het belangrijkste voor u was dat zij werd vrijgelaten (CGVS 3e VIB, p. 12-13), kan dan ook niet overtuigen. Hoewel u gevraagd werd om bewijzen neer te leggen van de aanvraag van deze borg door M. (CGVS 3e VIB, p. 16), slaagde u er tot op heden niet in om na uw onderhoud hier iets van neer te leggen. Het bewijs dat u neerlegt van het werk van M. aan de universiteit en zijn rijbewijs, werpen geen ander licht op voorgaande vaststelling.

Daarenboven legde u warrige verklaringen af over de inhoud van de twee borgdocumenten. U kon maar amper vertellen waar M. de borg ging aanvragen, op welke datum de twee documenten werden opgemaakt of wat het precieze verschil was tussen de twee documenten. U bent zelf niet zeker van de details in de documenten (CGVS 3e VIB, p. 13-14). Ook de inhoud van de borgdocumenten komt niet helemaal overeen met uw verklaringen over de vrijlating van uw dochter. Zo stelde u dat M. de akte van zijn huis en 500 miljoen rial als borg gaf om haar vrij te krijgen (CGVS 3e VIB, p. 9 en p. 13). Echter, nergens uit de inhoud van de twee vertaalde documenten staat iets geschreven over de akte van het huis. Tenslotte blijkt uit geen van de twee documenten dat de borg geregeld werd voor uw dochter. Nergens in de twee documenten wordt uw dochter genoemd bij naam, hetgeen u zelf ook bevestigde.

Wat de problemen die uw zoon ondervond – uw advocaat schreef in zijn brief dat zowel uw zoon als uw dochter gemarteld werden door de autoriteiten –, dient opgemerkt te worden dat u dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien bleek dat u het had over zijn deelname aan demonstraties in 1388. Dit heeft echter niets te maken met uw problemen, noch heeft u hiervoor een vrees bij terugkeer (CGVS 3e VIB, p. 15).

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst zet verzoekster op theoretische wijze artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag uiteen waarbij ze het subjectieve en objectieve element van een vrees voor vervolging beklemtoont. Verzoekster stelt hierna niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vervolgens volhardt verzoekster in haar religieuze en politieke overtuiging waardoor zij vervolging vreest en betoogt ze dat ze niet begrijpt waarom ze ten gronde gehoord werd als ze geen nieuwe elementen naar voren gebracht heeft. Ze betoogt dat verweerder haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen zonder haar ten gronde te horen. Verzoekster stelt dat uit het feit dat ze gehoord werd, blijkt dat er nieuwe elementen aanwezig waren in haar nieuwe beschermingsverzoek. Ze benadrukt dat verweerder gewoon deze nieuwe elementen niet op een zorgvuldig wijze onderzocht heeft. Verzoekster betoogt dat de afwijzing van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, het feit dat in het verleden haar beschermingsverzoeken afgewezen werden en er geen geloof gehecht werd aan de oprechtheid van haar bekering, "*geen vrije brief*" mag zijn voor verweerder om nu geen geloof te hechten aan de oprechtheid van haar bekering. Verzoekster benadrukt dat ze sinds 2019 in België woont en ze een trouwe dienaar van haar kerk is. Verzoekster meent dat mocht ze niet oprecht bekeerd zijn, ze al gestopt zou zijn met haar activiteiten in kerk, te meer na zoveel negatieve beslissingen. Ze stelt verder dat verweerder haar politieke activiteiten ook op een foutieve wijze onderzocht heeft. Verzoekster meent dat door haar deelname aan politieke activiteiten het regime op de hoogte is van haar politieke activiteiten in België. Ze betoogt dat dit te meer geldt gezien haar kinderen, naast zichzelf, ook in de negatieve aandacht zijn gekomen in haar land van herkomst. Verzoekster benadrukt dat verweerder ten onrechte er vanuit gaat dat alleen een lid van een oppositiepartij met diepgaande politieke betrokkenheid door het regime zal vervolgd worden. Ze meent dat dit totaal in strijd is met de werkelijkheid.

Vervolgens wijst verzoekster op algemene landeninformatie en persartikels inzake haar politieke activiteiten. Ze stelt hierbij dat de landeninformatie in de bestreden beslissing niet meer actueel is en er de laatste negen maanden veel gebeurd is in Iran. Verzoekster betoogt dat verweerder deze recente ontwikkelingen en de positie van vrouwen helemaal niet onderzocht heeft. Verzoekster benadrukt dat ze heeft deelgenomen aan de betoging in België tegen het regime. Waar verweerder motiveert dat het regime in Iran weinig aandacht besteedt aan de activiteiten van Iraniërs in buitenland, betoogt verzoekster dat verweerder nog steeds in de sfeer van 2021 zit en geen rekening heeft gehouden met het feit hoe het regime zich vandaag gedraagt. Verzoekster meent dat de FOD buitenlandse zaken alle Belgen adviseert om Iran te verlaten omdat er geen garantie meer bestaat voor hun veiligheid en dit veel zegt over het regime van Iran. Ze beklemtoont dat het regime mensen die nergens van beschuldigd kunnen worden, opsluit en tot de dood veroordeelt. Verzoekster benadrukt dat verweerder een kapitale fout maakt door nog steeds in sfeer van 2021 en 2022 te zitten en verweerder blijkbaar de recente ontwikkelingen in Iran niet heeft opgevolgd. Ze beklemtoont het aantal onschuldige vrouwen en jonge mannen die vermoord en gearresteerd werden. Waar verweerder motiveert dat zij geen bewijzen voorgelegd heeft over de problemen van haar dochter in Iran, betoogt verzoekster dat het regime in Iran geen bewijzen geeft dat ze iemand aangehouden en gemarteld hebben. Verzoekster benadrukt het bewijs van een borg. Ze betoogt hierbij dat de borg is gegeven door haar schoonvader en het niet de gewoonte is in Iran om de naam van de verdachte in de borg te vermelden. Voorts betoogt verzoekster waar haar dochter naar een therapeut gegaan is, deze therapeut bang is om zo'n attest te geven.

Doorheen het verzoekschrift citeert verzoekster fragmenten uit en verwijst ze naar algemene landeninformatie, persartikels en academische literatuur.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.3. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat uw geheugen niet super is (CGVS 3e VIB, p. 6), maar staafde dit met geen enkel attest. U bevestigde nochtans zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen waren die uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ 3e VIB, vraag 1) en uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat bovenstaande concrete motieven ongemoeid zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

2.2.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten,

tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.5.1. Verzoekster volhardt in haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming in haar bekering en stipt daarnaast aan in België politiek actief te zijn tegen het Iraans regime.

Ter staving van haar huidig verzoek heeft verzoekster het CGVS volgende stukken overgemaakt: twee documenten in verband met de borgstelling die betaald werd voor haar dochter met een beëdigde vertaling, vier getuigenverklaringen van pastoor D. A. R. van 3 augustus 2020, 14 februari 2023, 31 maart 2023 en 10 september 2023 in verband met haar geloofsactiviteiten, verschillende foto's van de betogingen waaraan ze heeft deelgenomen, een screenshot van een bericht op sociale media en een brief van haar advocaat van 21 februari 2023 met verwijzingen naar krantenartikelen en haar vluchtmotieven.

Op 20 september 2023 stuurde verzoekster een e-mail naar het CGVS waarin volgende documenten worden bijgebracht: hetzelfde document als neergelegd bij het huidig beschermingsverzoek inzake de borgstelling van haar dochter, een kaart van de universiteit van Teheran en rijbewijs van de schoonvader van haar dochter.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.5.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.2.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.2.5.4. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing aangaande de eerdere verzoeken om internationale bescherming terdege gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek afsloot met een weigeringsbeslissing. Er kon aan uw beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, geloof worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België de kerk ging. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 4 oktober 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bracht u geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd bleef. Wat betreft de bijkomende motieven in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming werd het volgende vastgesteld. U maakte niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Iran door uw beweerde relatie met A. een vrees zou moeten koesteren en uit uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kon bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij een terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Op 1 september 2022 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hiertegen niet in beroep. Wat betreft uw voorgaande procedures resten u bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van uw huidig derde verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoeksters bekering en politieke activiteiten, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arresten nr. 261 577 van 4 oktober 2021 en nr. 276 852 van 1 september 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad merkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoekster dan ook niet gevolgd worden in zoverre zij betoogt dat het verwijzen naar een eerder verzoek/arrest van de Raad dat op haar betrekking heeft geenszins een afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidige tweede volgend verzoek vasthouden aan haar bekering en politieke activiteiten zoals uiteengezet in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekster voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

Aangaande verzoeksters vermeende bekering wordt in de bestreden beslissing bijkomend op goede gronden gemotiveerd:

“Aangaande uw verklaring waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name dat u religieuze vervolging vreest bij terugkeer naar Iran (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17-18; CGVS 3e VIB, p. 4), kan opgemerkt worden dat u bij uw derde asielverzoek geen nieuwe elementen aangebracht heeft waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. U verklaarde weliswaar dat u de leiding heeft over de vrouwenorganisatie in de kerk, echter uit de door u neergelegde documenten blijkt slechts dat u een trouwe deelnemer bent en wordt er nergens melding gemaakt van een belangrijke verantwoordelijkheid. Zelfs indien u intussen een leidinggevende positie binnen de kerk zou bekleden, dient - gelet op de eerdere weigeringsbeslissingen die integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd -, opgemerkt te worden dat het doet vermoeden dat u zich louter uit opportunistische overwegingen binnen de kerk engageert. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw geloofsactiviteiten (CGVS 3e VIB, p. 15).”

Door slechts haar verblijf sinds 2019 in België te benadrukken en te volharden in haar (oprechte) bekering brengt verzoekster geen valabele elementen bij die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Inzake verzoeksters deelname aan politieke activiteiten motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze:

“Betreffende uw politieke activiteiten en uw deelname aan betogingen in België (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17 en 19; CGVS 3e VIB, p. 6) – die u staafde met verschillende foto's waarop u onder andere te zien bent aan de Iraanse ambassade en waarop u te zien bent met monarchistische vlaggen – , blijkt allesbehalve dat u bij terugkeer vervolging of ernstige schade zou riskeren. Vooreerst kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u tijdens uw deelname aan betogingen een bijzonder profiel zou gehad hebben. U bent immers niet verbonden aan een politieke partij, noch bent u van plan om zich aan te melden in de toekomst (CGVS 3e VIB, p. 7-8). Hoewel u op de foto's zeer vaak te zien bent met een monarchistische vlag, koestert u geen ambitie om u aan te sluiten bij een monarchistische partij. De loutere verklaring dat een monarchie meer vrijheid zal geven dan het huidige regime (CGVS 3e VIB, p. 8), wijst niet geenszins op een diepgaande politieke betrokkenheid. Bovendien wekt de vaststelling dat u pas, nadat uw beroep in september 2022 verworpen werd, na uw laatste asielaanvraag begon deel te nemen aan betogingen (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17), de indruk dat uw politieke activiteiten enkel startte om uw derde verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten. Uw latere verklaringen waarin u stelde dat u al veel langer deelnam – misschien 2020 of 2021- (CGVS 3e VIB, p. 6), is, gezien de vaststelling dat u de foto's van uw deelname aan betogingen totaal niet kon situeren (CGVS 3e VIB, p. 7), weinig aannemelijk. Voorts dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw deelname aan betogingen geen belangrijke of organisatorische rol opnam. U verklaarde dat u niet de stem heeft om te spreken of slogans te roepen. Uw rol op de betogingen is louter die van een doorsnee betoger die een vlag of een plakkaat vasthoudt (CGVS 3e VIB, p. 8). Betreffende het interview waarover u sprak met Manoto tv, dient opgemerkt te worden dat u zelf uw mening niet uitsprak in beeld. U stelde louter dat u de persoon naast u bevestigde en u bent allesbehalve zeker of dit wel werd uitgezonden. Hoewel u gevraagd werd om de video neer te leggen indien u effectief in beeld kwam (CGVS 3e VIB, p. 8), moet het Commissariaat-generaal vaststellen deze tot op heden nog niet ontvangen te hebben. Uit niets blijkt dan ook dat u in het oog gelopen zou zijn. Gelet op het voorgaande, kan bezwaarlijk blijken dat u een prominente oppositierol zou hebben: uw politiek profiel is zeer beperkt en u bent nauwelijks betrokken met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevinding over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België en uw beperkte rol op de enige betoging waaraan u deelgenomen heeft kan bezwaarlijk aangenomen worden dat, zelfs al zou u in beeld gekomen zijn en zou de video op het internet of in de media zijn verschenen, u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. U bevestigde zelf nog dat u niet wist of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan betogingen (CGVS 3e VIB, p. 8).

Wat betreft uw verklaring dat R.(..) verklaarde dat terugkerende Iraniërs die deelnemen aan betogingen hard zullen worden aangepakt (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 19; CGVS 3e VIB, p. 5) en waarvan u ter staving een post op sociale media neerlegde alsook de links die uw advocaat in zijn brief neerlegde over de algemene situatie in Iran, dient er op gewezen te worden dat dit niets afdoet aan de voorgaande vaststellingen en aan de geactualiseerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.”

Verzoekster volhardt in haar verklaringen, de blote bewering dat het Iraanse regime op de hoogte is van haar politieke activiteiten, en bekritiseert verweerders appreciatie alsook bronnengebruik en gevolgtrekkingen

doch slaagt er met dit betoog en de verwijzingen naar de neergelegde documenten en algemene informatie uit 2022 niet in bovenstaande concrete bevindingen en verweerders analyse gebaseerd op actuelere landeninformatie te weerleggen.

Wat de situatie betreft van (bekeerde) terugkeerders merkt de Raad nog op dat reeds in het kader van verzoeksters eerdere beschermingsverzoeken werd aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Hierbij kan verder gewezen worden op de recente COI focus *"IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023 aangehaald door verweerder waaruit kan vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekster ook geen groot politiek engagement aannemelijk heeft gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt. Verzoekster verwijst naar algemene informatie omtrent het harde optreden van het Iraans regime tegen opposanten en meent dat geen rekening werd gehouden met de recente ontwikkelingen in Iran doch brengt hiermee geen informatie aan die voorgaande analyse, met een toelichting van wie specifiek wordt geviséerd, gebaseerd op informatie van 2023 kan ontkrachten.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken, waarover specifiek wordt gemotiveerd, niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoekster een verhoogd risicoproef heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster benadrukt haar verblijf in België doch legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt. De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p.

33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in haar hoofde niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet heeft aangetoond dat zij vóór haar legaal vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekster, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 20 augustus 2019, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van haar vertrek en asielrelaas, betekent evenwel niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekster eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekster bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Verder wordt er in de bestreden beslissing inzake de beweerdde problemen van verzoeksters dochter gewezen op volgende terechte weigeringsmotieven:

“Voorts toonde u noch de deelname van uw dochter M. aan de betogingen n.a.v. de dood van Mahsa Amini noch de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend aan (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 19 en 22; CGVS, p. 8-9). U had een beperkte kennis over haar activiteiten en haar problemen in Iran. U wist niet precies aan welke betogingen ze in Iran deelnam, hoe lang ze al betoogde alvorens ze werd opgepakt, door welke instantie zij werd opgepakt, met hoeveel anderen zij werd opgepakt, hoe de arrestatie verliep en of uw dochter alvorens zij naar de gevangenis werd gebracht, eerst nog naar een andere instantie werd gebracht.

U had verder zo goed als geen informatie over haar tijd in de gevangenis. Zo wist u niet zeker hoe lang uw dochter werd vastgehouden en hoewel ze werd geslagen en wist u niet of ze hiervoor naar het ziekenhuis ging. Wanneer u haar vroeg of zij werd geïntimideerd tijdens haar gevangenisstraf hield uw dochter de boot af. Ook bewijzen vragen van wat haar overkwam bleek moeilijk (CGVS 3e VIB, p. 9-12 en p. 14-15). Nochtans bleek uit uw verklaringen dat u een goede band had met uw dochter en dat u haar één à twee keer per week hoort (CGVS 3e VIB, p. 3-4). Via haar schoonmoeder vernam u ook dat uw dochter naar een therapeut ging, maar bij wie ze ging of wanneer dat was, wist u niet (CGVS 3e VIB, p. 11). U slaagde er tot op heden echter niet in de gevraagde bewijzen van de therapeut neer te leggen. Voorts had u slechts oppervlakkige informatie over hoe de vrijlating van uw dochter werd geregeld. U beperkte zich tot het geven van algemene informatie over het regelen van een vrijlating die u baseerde op de situatie van uw zoon in 1388 (2009/2010), maar hoe het concreet bij uw dochter verliep wist u niet (CGVS 3e VIB, p. 12-13). Vervolgens bezat u slechts gebrekkige informatie over de twee borgdocumenten op naam van M. H., de schoonvader van uw dochter. U wist niet hoe M. de borg kon regelen omdat het niet over u gaat en u niet in Iran bent heeft u geen idee hoe dit in zijn werk gaat. Echter, aangezien u twee documenten neerlegt over de borg van uw dochter op naam van M. kan toch verwacht worden dat u weet hoe deze borg precies werd aangevraagd. Dat u hier geen vragen over stelde aan uw dochter omdat het belangrijkste voor u was dat zij werd vrijgelaten (CGVS 3e VIB, p. 12-13), kan dan ook niet overtuigen. Hoewel u gevraagd werd om bewijzen neer te leggen van de aanvraag van deze borg door M. (CGVS 3e VIB, p. 16), slaagde u er tot op heden niet in om na uw onderhoud hier iets van neer te leggen. Het bewijs dat u neerlegt van het werk van M. aan de universiteit en zijn rijbewijs, werpen geen ander licht op voorgaande vaststelling.

Daarenboven legde u warrige verklaringen af over de inhoud van de twee borgdocumenten. U kon maar amper vertellen waar M. de borg ging aanvragen, op welke datum de twee documenten werden opgemaakt of wat het precieze verschil was tussen de twee documenten. U bent zelf niet zeker van de details in de documenten (CGVS 3e VIB, p. 13-14). Ook de inhoud van de borgdocumenten komt niet helemaal overeen met uw verklaringen over de vrijlating van uw dochter. Zo stelde u dat M. de akte van zijn huis en 500 miljoen rial als borg gaf om haar vrij te krijgen (CGVS 3e VIB, p. 9 en p. 13). Echter, nergens uit de inhoud van de twee vertaalde documenten staat iets geschreven over de akte van het huis. Tenslotte blijkt uit geen van de twee documenten dat de borg geregeld werd voor uw dochter. Nergens in de twee documenten wordt uw dochter genoemd bij naam, hetgeen u zelf ook bevestigde.”

Verzoekster betoogt dat het regime in Iran geen bewijzen geeft dat ze iemand aangehouden en gemarteld hebben. Ze benadrukt verder de neergelegde documenten aangaande de borg van haar dochter en stelt dat de borg is gegeven door de schoonvader van haar dochter en het niet de gewoonte is in Iran om de naam van de verdachte in de borg te vermelden. Verder stelt verzoekster dat haar dochter naar haar therapeut is gegaan om een bewijs te vragen dat ze in behandeling is, maar deze therapeut bang is om zo'n attest te geven.

Verzoekster kan met dergelijk betoog geenszins haar gebrekkige verklaringen aangaande de borgstelling betreffende haar dochter verschoenen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die direct in verband staan met haar vrees, in casu de deelname aan betogingen door verzoeksters dochter, te meer verzoekster nog steeds contact heeft met haar familie en ze verklaarde met haar dochter M. het meeste contact te hebben (persoonlijk onderhoud van 11 september 2023, p. 3- 4). De Raad bemerkt hierbij nog dat het weinig aannemelijk is dat een borgstelling zou gebeuren zonder de naam van de verdachte te vermelden en het ook weinig geloofwaardig is dat een therapeut geen attest zou willen opmaken ter staving van de gevolgde therapie, te meer verzoekster geenszins objectieve informatie bijbrengt die dergelijke poneringen kan ondersteunen.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing aangaande de problemen van verzoeksters zoon op volgende correcte bevindingen gewezen:

“Wat de problemen die uw zoon ondervond – uw advocaat schreef in zijn brief dat zowel uw zoon als uw dochter gemarteld werden door de autoriteiten –, dient opgemerkt te worden dat u dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien bleek dat u het had over zijn deelname aan demonstraties in 1388. Dit heeft echter niets te maken met uw problemen, noch heeft u hiervoor een vrees bij terugkeer (CGVS 3e VIB, p. 15).”

Bij gebrek aan enig verweer maakt de Raad bovenstaande terechte weigeringsmotieven tot de zijne.

In het verzoekschrift wordt tevens de situatie en positie van vrouwen in Iran beklemtoond waarbij in de eerste plaats vastgesteld moet worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolgung tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo volstaat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet om in hoofde van verzoekster een

vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

De Raad stelt in casu nog vast dat verzoekster - die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheert en reeds werkervaring heeft opgedaan in Iran als traiteur/zelfstandige alsook contacten heeft onderhouden met haar familieleden in Iran (Verklaring DVZ van 20 augustus 2019, p. 5-6, 12; Verklaring volgend verzoek van 5 april 2023, vraag 22) - niet aantoonbaar dat zij haar leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

In zoverre verzoekster meent een vervolging te vrezen omwille van een (gepercipieerde) verwestering bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de door haar aangereikte en voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde. Verzoekster brengt, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekster.

Waar verzoekster betoogt dat het feit dat zij was uitgenodigd voor een gehoor een indicatie is dat er nieuwe elementen aanwezig waren, wijst de Raad er tot slot op dat de beslissing om een verzoek(st)er, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."* Uit voormelde bepaling blijkt geenszins als zou het oordeel van het CGVS om een verzoek(st)er toch te horen een indicatie zijn dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn en dat een volgend verzoek om internationale bescherming na een persoonlijk onderhoud *ipso facto* ontvankelijk moet verklaard worden.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stipt de Raad nog aan dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel met haar verwijzing naar algemene landeninformatie en persartikels aangaande de protesten in Iran en de benadrukking van haar profiel als persoonlijke omstandigheid, met verwijzing naar het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ en op het CGVS de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.12. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU